

Foment

del Treball Nacional

Anem
per feina

2013/01 n° 2140

El valor de las empresas en la garantía de la cohesión social y el estado del bienestar

Les pimes: el factor decisiu

Catalunya i l'oportunitat global

Treballem per crear treball

Situación económica y expectativas

Pacte pel creixement. Lideratge i ètica empresarial

100 propuestas para salir de la crisis

Adeslas SegurCaixa t'assegura la salut

Adeslas SegurCaixa, la primera companyia d'assegurances de salut de l'Estat espanyol, posa a la teva disposició la possibilitat d'assegurar la pròpia salut i la dels familiars directes (cònjuge, parella de fet i fills) en unes condicions molt beneficioses.

- Cobertura nacional.
- Assistència de viatge a l'estranger.
- 1.100 centres d'atenció medicoassistencial.
- 40.000 professionals sanitaris.
- 218 punts d'atenció al públic.
- Més de 100 Clíniques Dentals Adeslas.

Oferta exclusiva per a empreses, entitats i organitzacions associades a Foment del Treball.

Adeslas Completa

Una assegurança que inclou cobertures tant en medicina primària, especialitats i mitjans de diagnòstic com urgències i hospitalització. Per a tu, que et preocupes per la pròpia salut i la de la teva família i vols tenir accés, en tot moment, a tots els avantatges de la sanitat privada.

Tarifa Foment 2013	
Adeslas Completa + Plus Dental	
De 0 a 55 anys	47,94 € persona/mes
De 56 a 65 anys	79,88 € persona/mes

Amb carències, amb qüestionari de salut i sense copagament per l'ús dels serveis.

Adeslas Extra 150 Mil €

Una assegurança mixta que et permet accedir a l'ample quadre mèdic d'Adeslas SegurCaixa, sense cap desemborsament, o triar metge i centre hospitalari a tot el món amb un reemborsament del 80% a Espanya, del 90% a l'estranger i un límit anual de 150.000 euros. Per a tu, que la salut és el més important i vols triar la sanitat privada amb tota la llibertat.

Tarifa Foment 2013	
Adeslas Extra 150 Mil € + Plus Dental	
De 0 a 50 anys	68,20 € persona/mes
De 51 a 60 anys	90,20 € persona/mes

Amb carències, amb qüestionari de salut i sense copagament per l'ús dels serveis.

Ara, la teva cobertura sanitària inclou assistència dental:

Amb **Plus Dental** tindràs accés a molts serveis dentals sense cap cost addicional: urgències, neteges de boca, consultes de diagnòstic, fluoracions, educació bucal i preus especials en tots els tractaments dentals que necessitis, amb un important estalvi sobre el preu mitjà del mercat.

Per informar-te'n i contractar-ho:

Adeslas Departamento Comercial
Núria Bolaño
Tel: 93.216.36.22
bolanon@segurcaixaadeslas.es

Àrea de socis de Foment
Mar Sámchez
Tel: 93.484.12.65
socs@foment.com

Si tens
Adeslas
SegurCaixa,
ho tens
tot

- 05 El valor de las empresas en la garantía de la cohesión social y el estado del bienestar**
Foment del Treball i Fepime Catalunya
- 08 Les pimes: el factor decisiu**
Eusebi Cima
- 14 Catalunya i l'oportunitat global**
Pedro Nueno
- 17 Treballem per crear treball**
Marc Bonavia
- 20 Situación económica y expectativas**
José Luis Feito
- 25 Pacte pel Creixement. Lideratge i ètica empresarial**
Joaquim Gay de Montellà
- 32 100 propostes para salir de la crisis**
Foment del Treball i Fepime Catalunya

La Junta Directiva de Foment del Treball decidí a principios de septiembre de 2012 apelar a la búsqueda de consensos y a acuerdos a favor del futuro del país. La Junta imaginó plasmar mediante un acto público la disponibilidad de la institución a colaborar con el resto de actores sociales en la búsqueda de sinergias para favorecer una mejor resistencia al contexto económico y propiciar una sólida recuperación. Al acto, que apeló directamente al mundo empresarial de Catalunya, se le llamó Convocatòria Catalana per l'Empresa y se ideó también para subrayar la contribución de las empresas al progreso social, como ejercicio de responsabilidad, para reconocer la aportación de la iniciativa privada al progreso y bienestar conseguido a lo largo de las últimas décadas.

El contexto sociopolítico que vivió Catalunya en el último trimestre de 2012, con el adelanto de la convocatoria de elecciones al Parlament, sugirió posponer la celebración del acto, que estaba prevista para mediados de octubre. Así, una vez realizadas las elecciones y constituido el nuevo Govern de Catalunya, la Convocatòria Catalana per l'Empresa se celebró el 14 de febrero en la sede de Foment bajo el lema Anem per feina (manos a la obra) y con la contribución también de la patronal de las pequeñas y medianas empresas Fepime Catalunya.

Anem per feina fue un acto público en que cinco voces del mundo económico y empresarial expusieron sus análisis sobre la situación y esbozaron propuestas de acción. Así, el presidente de Fepime Catalunya, Eusebi Cima, defendió la adopción de políticas de crecimiento y de especial protección de las pymes. Del mismo modo, el economista i presidente del Instituto de Estudios Económicos, José Luis Feito, analizó la situación del desempleo en España y sus previsibles consecuencias para el futuro más inmediato. El economista y empresario Pedro Nueno aportó su experiencia en emprendimiento a nivel internacional y dibujó oportunidades en Asia y África para las empresas catalanas. Sobre emprendedores, también habló el presidente de la asociación de jóvenes empresarios catalanes, Aijec, partiendo de su experiencia y aportando una lectura llena de coraje y optimismo. Finalmente, y cerrando el acto, el presidente de Foment, Joaquim Gay de Montellà, reflexionó sobre la ética empresarial y el compromiso social y esbozó las bases que, según la organización empresarial catalana, deben regir un gran Pacto por el Crecimiento.

Todas estas ponencias son las que se reproducen en este número especial de la revista de Foment del Treball. Son textos cuyo origen es la transmisión oral. Por lo tanto, los que se recogen en este número de la revista son adaptaciones a la lengua escrita de unas presentaciones orales: conservan, por un lado, características propias del discurso oral como puedan ser las reiteraciones, y adaptan, por el otro, aspectos que pudieran dificultar la comprensión, como por ejemplo las inconexiones sintácticas.

Se adjunta también en el presente número, como cierre, una presentación resumen del documento que Foment y Fepime generaron a finales de 2012 y que con el título de 100 propuestas recogen las aportaciones de la mayor parte del mundo empresarial catalán, en forma de propuestas, para conseguir una sólida y lo más pronta posible recuperación económica.

Este número de la revista de Foment del Treball recupera las reflexiones que se aportaron en el Anem per feina y que deben ayudar a alimentar nuevas y complementarias reflexiones que contribuyan a mejorar la dinámica económica de Catalunya y España a través de la capacidad extraordinaria que la actividad empresarial tiene para generar progreso y bienestar.

Edita: Foment del Treball Nacional

Directora: Ana Aguirre

Redacción, Administración y Publicidad:

Via Laietana 32-34

Tel. 93 484 12 00

Fax 93 484 12 30

Depósito legal

B-3075-1958-ISSN:02012-0607

Impresión: Artyplan

Maquetación: Cris Aliaga

FOMENT no comparte necesariamente las opiniones expresadas en los artículos a no ser que vayan avaladas por los órganos de gobierno de Foment del Treball.

El compromís amb les empreses es demostra amb fets*, no amb paraules.

* L'any 2012 vam augmentar
el nostre finançament a
empreses un

12%.

Si vol més informació truqui al **934 955 211.**

bankinter.

El valor de las empresas en la garantía de la cohesión social y el estado del bienestar

Foment del Treball i
Fepime Catalunya

La Convocatòria Catalana per l'Empresa –Anem per feina–, organitzada per Foment del Treball i Fepime Catalunya, reuní el 14 de febrer de 2013 organitzacions empresarials i empresaris de tota Catalunya per vindicar la valia de les empreses i els empresaris en la garantia de la cohesió social i per oferir, amb voluntat constructiva i de consens, la seva aportació per impulsar un Pacte per al creixement a Catalunya. El seu objectiu va ser involucrar tant actors socials com sigui possible a favor del futur del país. L'acte, que es celebrà a la seu de Foment del Treball i Fepime, comptà amb la participació del professor del IESE i President del CEIBS Shanghai, Pedro Nueno; del president de la Comissió de Economia de la CEOE, José Luis Feito; del president de la Asdsociació Independent de Joves Empresaris de Catalunya (AIJEC), Marc Bonavia; del president de Fepime, Eusebi Cima; i del president de Foment, Joaquim Gay de Montellà.

El acte empresarial *Anem per feina* el convocà en origen la Junta Directiva de Foment del Treball amb la intenció d'apel·lar a la mobilització empresarial com a exercici de responsabilitat per reconèixer la aportació de la iniciativa privada al progrés i benestar assolit al llarg de les últimes dècades. A més, Foment ideà aquest acte de mobilització com a oferta d'entendiment entre els diferents actors socials a favor del futur del país. En la convocatòria del *Anem per feina*, la Junta Directiva de Foment volia fer hincapié en uns punts que mereixen la pena recordar:

- Catalunya i Espanya es troben sotmeses a una gran dificultat econòmica i inestabilitat política en el context europeu, que erosiona de manera preocupant la viabilitat de les empreses i, per tant, la seva capacitat de mantenir llocs de treball i de generar riquesa i benestar per a la societat catalana.
- Les elevades xifres de destrucció d'empreses, de pèrdua de llocs de treball i d'incapacitat per generar nova activitat i ocupació són el repte més difícil que té el país en

un contexto de dificultades económicas a escala continental y global.

- A la vez, esta dinámica de dificultades económicas y la percepción de vacilación que transmiten las respuestas que dan los poderes públicos europeos, españoles y catalanes conducen a situaciones que amenazan la cohesión social, uno de los bienes más preciados que entre todos hemos construido en estas décadas de democracia.

- Los empresarios y las empresas de Catalunya concebimos la mejora de la productividad y competitividad a partir de la garantía de la cohesión social y la defensa del modelo de sociedad del bienestar que vele por la sostenibilidad de pilares como la enseñanza, la sanidad, el sistema de pensiones y garantice a la vez la iniciativa privada como factor clave de desarrollo.

- Foment del Treball invita los diferentes actores sociales, así como poderes públicos y sociedad civil, a hacer un esfuerzo en la búsqueda de consensos y grandes acuerdos que frente a las tensiones exteriores y a las confrontaciones internas sepan poner

unas bases sólidas para el futuro. Es preciso, entre todos los actores sociales, desde la asunción de responsabilidades y la enmienda de errores, vindicar el valor de Catalunya y de España como sociedad y como actores clave y solidarios

en la construcción de la Europa unida.

Con este acto, las organizaciones convocantes –Foment y Fepime- quisieron transmitir un mensaje constructivo, con capacidad de impulsar la actividad empresarial y hacer un manifiesto de su

adhesión al actual modelo de sociedad con los valores de la ética, el compromiso y la cohesión social como ejes esenciales para afrontar la actual crisis económica. El objetivo fue también contribuir a un clima de diálogo y pacto.

SIN EMPRESA NO HAY RECUPERACIÓN ECONÓMICA

El presidente de Foment, Joaquim Gay de Montellà, en su intervención en el acto, argumentó que “el otro lado de todo este proceso de reformas y esfuerzos que viven Catalunya y España es duro y amargo: muchas empresas y puestos de trabajo destruidos; muchas familias con graves problemas para cubrir las necesidades más básicas; muchos empresarios a la espera de una financiación que antes llegaba y ahora se hace esperar. Y todo esto produce tensiones y desequilibrios y pone en riesgo la cohesión social. Y es aquí donde los empresarios tenemos mucho que decir y mucho que hacer. Sin cohesión social no hay empresa y sin empresa no hay recuperación económica”. El presidente de Foment defendió la oportunidad de regenerar los mecanismos sociales: “sin miedo a revisar todo lo que nos ha servido para llegar hasta aquí, pero que hoy ya no sirve. Creo que es, quizás, la única gran oportunidad que nos ofrece este momento tan difícil. Corregir, revisar y construir de nuevo”.

En este sentido, Foment del Treball y Fepime, a través de esta Convocatoria Catalana para la Empresa, se ofrecieron a todas las instituciones y actores sociales de Catalunya para hacer posible un Pacto para el Crecimiento lo más transversal posible, que permita que “Catalunya tenga un entorno propicio para la actividad

Foment ideó este acto de movilización como una oferta de entendimiento entre los diferentes actores sociales a favor del futuro del país

empresarial”, según Gay de Montellà, que añadió que “todos nuestros esfuerzos deben ir dirigidos a conseguir que, por encima de todo, las administraciones, los empresarios y los sindicatos trabajemos juntos, con unidad, por el diálogo, la negociación y el pacto”.

Asimismo, el presidente de Fepime, Eusebi Cima, remarcó que “sólo si todos vamos juntos, si todos *anem per feina* [nos ponemos manos a la obra], seremos

capaces de encarar el futuro con ilusión, superar las dificultades y abandonar las incertidumbres”. En este sentido, Cima aseguró que “los pequeños y medianos empresarios estamos dispuestos a dar este empuje, pero nosotros no lo podemos hacer solos. Necesitamos, exigimos, que las administraciones también hagan los deberes. Sin unos cimientos sólidos no construiremos el futuro que todos deseamos. Recortando sin medida erosionamos estos cimientos”. ■

FORO Recursos Humanos

Dentro del ámbito de Foment del Treball, el Foro de Recursos Humanos se confirma como una plataforma y punto de encuentro y debate entre los principales directivos y profesionales de recursos humanos de Catalunya.

EJES DE ACTUACIÓN

Actualmente el Foro RRHH nos centramos en tres ejes básicos de actuación:

Sesiones de Benchmarking

Esta actividad, iniciada en 2008, se distingue por reunir en un entorno cercano a personas y empresas con voluntad de difundir sus mejores prácticas de recursos humanos.

Observatorio de tendencias

Desde el Observatorio de Tendencias se dan a conocer temas innovadores, que se presentan en formatos singulares. El objetivo de estas sesiones es orientar la función de recursos humanos a través del análisis de tendencias que se dibujan en el ámbito social, cultural y empresarial. De esta forma, se orienta de forma adecuada la función de RRHH.

Tarima de Opinión

El Foro RRHH participa de forma activa en los debates de opinión sobre asuntos que afectan a la función de RRHH, apoyando iniciativas para su progreso y desarrollo.

Eusebi Cima
Presidente de Fepime
Catalunya

Les pimes: el factor decisiu

Hi ha crisi. Hi ha incertesa. Hi ha malestar. Però, els petits i mitjans empresaris no ens amaguem. Donem la cara. Hi érem ahir en els moments difícils, suportant moments molt complicats. Hi som, avui, quan cal mantenir la flama i afrontar els problemes. I hi serem demà quan les coses vagin millor. Estarem al peu del canó generant riquesa i generant ocupació. L'Anem per feina és un acte d'afirmació empresarial, però també és un acte de confiança en el futur, un acte amb vocació de futur perquè tots nosaltres tenim il·lusió de futur. Ho estem passant malament. Les coses no van bé i no s'han fet bé. Estem al mig d'una forta crisi econòmica. Sembla que la sortida la tenim a tocar, però aconseguir-ho encara requereix que es facin coses.

Els empresaris, els petits i mitjans empresaris, exigim que les administracions -totes les administracions- es posin les piles per construir un model de societat equilibrat. Un model que faci possible el creixement econòmic amb el creixement social. Nosaltres hi érem ahir, quan les coses no anaven bé. Hi som avui, quan les coses sembla que milloren. I hi serem demà, quan convingui tirar del carro. Els empresaris no som persones que només observem problemes. Ben al contrari: els empresaris, per tot el que ens hi juguem,

som persones que volem buscar solucions als problemes.

Per això, Foment del Treball i Fepime, vam convocar aquest acte. El vam convocar al marge de posicionaments polítics. El vam convocar per expressar un sentiment de preocupació i per donar sortida a la situació actual. El vam convocar perquè volem expressar un sentiment i unes reivindicacions, perquè volem participar en la solució. Els petits i mitjans empresaris no només volem mirar què passa, volem expressar la nostra

posició i abordar, amb d'altres estaments de la societat, un conjunt d'estratègies i de mesures per aconseguir superar aquesta situació i assolir la recuperació econòmica del nostre país.

Seré molt clar. Calen mesures excepcionals perquè el moment és excepcional. Ja fa molt de temps que ho dic. Tenim a tocar la possible sortida de la crisi. Ens diuen que hem de donar la penúltima empenta. Doncs, som-hi.

Els petits i mitjans empresaris estem disposats a donar aquesta empenta. Però nosaltres no ho podem fer sols. Necessitem, exigim, que les administracions també facin els deures. Sense uns fonaments sòlids no construirem el futur que tots desitgem. Retallant sense mesura aigualim aquests fonaments.

NECESSITEM CRÉIXER

Cal que repensem el futur. Serà diferent, segur, però no té per què ser pitjor. Però cal repensar el futur avui, no podem esperar a demà. Aquest és, i ha estat, el nostre objectiu a l'hora de convocar l'Anem per feina. Portem molt de temps pensant i preparant aquesta reunió. Per ser exactes, des del passat 3 de setembre [de 2012]. Volem ser protagonistes a l'hora de buscar solucions perquè només a través dels empresaris podrem sortir del forat.

Nosaltres no som culpables d'aquesta situació de crisi, d'igual manera que molts ciutadans tampoc ho són. Nosaltres també en som víctimes. Només cal recordar els milers de botiguers que han hagut de baixar les persianes. Només cal recordar els milers i milers d'autònoms que han tirat la tovallola, no perquè no vulguin treballar. El que no poden és treballar sense crèdit ni competir amb tots aquells que fan economia submergida. Només cal

recordar les petites i mitjanes empreses que han vist com els esforços de tota una vida s'han anat en orris. Perquè no cobraven, perquè les comandes van caure en picat o perquè no venien res de res perquè la gent deixava de consumir.

Nosaltres, els empresaris i -permeteu-me-, sobretot, els petits i mitjans empresaris, som també víctimes. Però, tenim clar que volem ser part de la solució. I això, només s'aconsegueix sent agosarats i dient el que pensem, perquè volem incidir en el futur. No ens arronsem davant els problemes. Ben al contrari, donem la cara i intentem donar solucions. No fem volar coloms. No és el nostre tarannà. Nosaltres anem per feina, ens agrada tocar de peus a terra.

Volem solucions i hem buscat solucions. Alguns, desgraciadament, s'han quedat pel camí però se n'han incorporat d'altres. A Europa hi ha 23 milions d'aturats. També, a Europa, hi ha 23 milions de pimes. Aquestes xifres ens diuen clarament que superar la crisi és possible.

El que cal és recuperar lideratge. El lideratge europeu que s'ha perdut per la crisi i per l'obsessió de quadrar els comptes a cop de martell. Els petits i mitjans empresaris demanem, exigim, reivindicuem, que les administracions facin la seva feina i ens permetin recuperar la capacitat de garantir el creixement econòmic, afavorir l'ocupació i mantenir l'estat del benestar.

Tenim un llarg camí pel davant. Un camí ple d'obstacles. Ho sabem, però tenim la il·lusió de superar-los. Les pimes de Catalunya ens hem adaptat al nou entorn, més difícil i més agressiu. Hem flexibilitzat l'estructura productiva a fi de

Nosaltres, els empresaris i -permeteu-me-, sobretot, els petits i mitjans empresaris, som també víctimes. Però, tenim clar que volem ser part de la solució. I això, només s'aconsegueix sent agosarats i dient el que pensem, perquè volem incidir en el futur. No ens arronsem davant els problemes.

no acomiadar els nostres treballadors. Alguns, es pensen -millor dit, malpensen- que els empresaris estem encantats quan acomiadem un treballador. No en tenen ni idea!

A la petita i mitjana empresa, darrera de cada número de la Seguretat Social i hi ha una persona, amb nom i cognoms. Moltes vegades un veí, un amic. Acomiadar no és mai plat de gust. Perquè a més a més del factor emocional, darrera de cada acomiadament hi ha també un fracàs del projecte empresarial, un fracàs del projecte personal.

Hem estat més flexibles també en termes de producció i de costos. Hem buscat nous mercats. Hem incorporat la innovació als nostres productes i serveis, per ser més competitius. I ens hem internacionalitzat per amortir la davallada de l'activitat interna i la caiguda del consum, però encara ens queda molta feina per fer.

Sense aquesta capacitat dels empresaris per adaptar-nos a la nova realitat, la crisi hagués estat molt més intensa.

Més dura. Malgrat la situació, hem agafat el toro per les banyes i hem buscat respostes i solucions. Però això no ho podem fer sols. Davant de problemes col·lectius calen respostes col·lectives.

Junts podem. Si cadascú va pel seu compte anem cap al fracàs. Sense unes empreses competitives és impossible avançar en el creixement econòmic. Sense empreses que generin ocupació és impossible finançar l'estat del benestar. Per això, cal abordar sense apriorismes -perquè davant de les dificultats cal valentia- la millora del capital humà; de la formació del nostre personal; del capital infraestructural; de disposar d'institucions

adequades i de mercats eficients, així com d'una regulació escaient.

Cal una reforma de la normativa industrial! No tot és la política fiscal i la reducció del dèficit públic. Perquè podem tenir un dèficit zero però potser no tindrem res més. Estarem morts econòmicament. Aquesta no és només una demanda de les patronals catalanes, sinó també de les patronals europees. Recentment, ho ha demanat la patronal italiana, Confindustria, amb el seu projecte per Itàlia, presentat el passat 23 de gener de 2013, i que ha titulat *Crescere si può, si deve*, és a dir, "Es pot créixer; i cal" en què ens recorda que el mal d'Itàlia, i el nostre, es cura d'una manera: tornant a créixer.

Hi estic d'acord. Si no creixem no ens curarem. Aquest és també l'objectiu de l'Anem per Feina. Que ningú rebusqui. Aquesta és la nostra intenció i la nostra fita. Volem construir un projecte per créixer, i per fer-ho de forma sostinguda. I és amb aquest objectiu que Foment del Treball i Fepime vam presentar el passat 12 de novembre [de 2012] les 100 Propostes, un document en què reivindicuem programes d'actuació concrets i reformes estructurals.

Cal fer canvis per afrontar el futur amb solidesa. Tenim un model de creixement en què l'ocupació ha jugat un paper destacat, molt més destacat que la productivitat: un model de creixement que genera ocupació en èpoques expansives, però que la destrueix en moments de crisi. Per tant, cal fer pivotar més el nostre model de creixement en la millora de la productivitat, i per tant, de la competitivitat.

La nostra competitivitat econòmica serà en producte, en valor afegit, o no serà. No es pot sustentar en salaris baixos i mà d'obra no qualificada.

A la petita i mitjana empresa, darrera de cada número de la Seguretat Social i hi ha una persona, amb nom i cognoms. Moltes vegades un veí, un amic. Acomiadar no és mai plat de gust.

La nostra competitivitat econòmica serà internacional o no serà. El mercat de treball ha de ser sensible als canvis de l'entorn econòmic. Només així podrem ser competitius.

El govern va aprovar, en aquest sentit, la reforma laboral fa un any i alguns diuen que és hora de fer balanç. No ho crec pas. Cal ser prudents i deixar que la reforma tingui un recorregut temporal més dilatat per veure el seu funcionament. Fer les correccions pertinents. Només sent agosarats i valents es podrà millorar la competitivitat de les empreses i millorar l'ocupació al nostre país. En quantitat i en qualitat.

En aquest context, el desequilibri dels comptes públics fa necessàries les polítiques de contenció del dèficit. Però torno a insistir, l'austeritat no pot esdevenir un suïcidi.

La política econòmica és quelcom més que retallades, que austeritat. La política d'austeritat és condició necessària, però no suficient. L'austeritat no pot ofegar l'economia perquè això és ofegar el futur. Caldria, doncs, com afirma el Fons Monetari Internacional, temperar el seu calendari, per evitar un aprofundiment de la recessió o una frenada de la possible recuperació que s'estima per a finals d'any. Només enfortint polítiques que afavoreixin el creixement, serem capaços de mirar cap endavant amb il·lusió de futur.

Només enfortint polítiques que afavoreixin el creixement, serem capaços de consolidar el creixement del nostre teixit econòmic.

Un teixit econòmic format per milers de pimes, perquè som un país de pimes. Per això, reivindico que les polítiques de millora de la productivitat s'han d'orientar cap a les pimes, perquè només les pimes

podran encapçalar la recuperació de l'ocupació. Unes polítiques de millora de la productivitat que han de centrar-se en programes d'internacionalització i d'innovació.

Però també, sens dubte, s'han d'afrontar tres problemes que pateixen intensament els petits i mitjans empresaris.

Cal renovar unes administracions públiques que ofeguen l'activitat econòmica, i fer-les més simples. Cal lluitar contra el frau, l'economia submergida, la competència deslleial. I cal, sobretot, superar la manca de finançament.

Vull aturar-me una mica en aquests punts. Primer, el frau:

Cal lluitar contra el frau, contra l'economia submergida que fa impossible que qui vol contractar, qui vol pagar impostos, qui vol complir amb la societat, pugui mantenir-se per la competència deslleial d'aquells que es mantenen a la part fosca.

Cal lluitar contra el frau fiscal i de cotitzacions socials que hi ha darrera d'aquesta activitat.

Mireu, si tothom pagués el que no paga, no caldrien retallades, no caldria viure cada dia pendants del dèficit, hi hauria diners per pagar els deutes... Els defraudadors són culpables de la crisi, però també són culpables que ens costi a tots més sortir de la crisi. Però, també cal permetre que aquells que volen tornar a la transparència ho puguin fer.

El que no ens calen són pujades d'impostos. Avui, és un greu error augmentar la fiscalitat perquè ofega el

Cal una reforma de la normativa industrial! No tot és la política fiscal i la reducció del dèficit públic. Perquè podem tenir un dèficit zero però potser no tindrem res més. Estarem morts econòmicament.

teixit productiu. Només vull recordar als governs que els que no pagaven abans, els que defrauden, tampoc paguen aquests nous impostos. Paguem un altre cop, els de sempre.

Segon, les administracions:

La política s'ha de fer amb majúscules sempre, però més en els moments difícils. Cal afrontar els problemes amb altura de mires i no mirant-se el melic de les properes eleccions.

En aquests anys, no s'han fet les coses bé. Hem tirat la casa per la finestra, segons aquella dita castellana que fa: *la casa es grande y no repara en gastos*. Ara cal ajustar-se el cinturó per adequar les administracions públiques a les necessitats del país.

Cal menys administració, reduir organismes públics, evitar duplicitats, garantir el bé públic a protegir sense sobrecàrrega normativa, simplificar procediments, reforçar la seguretat jurídica, i evitar l'ús i abús dels privilegis de què gaudeixen les administracions públiques, especialment davant de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Dient-ho clar: volem unes administracions que siguin resolutives i que evitin dilacions indegudes en l'adopció de decisions. Així de senzill.

Volem unes administracions modernes, del segle XXI que no estiguin obsessionades en un control excessiu i la malfiança vers els ciutadans. Volem unes administracions capficades en fer una actuació ràpida i contundent davant l'incompliment fefaent de les normes.

S'ha de passar d'un control *ex ante* general i extensiu a un control *ex post* ràpid i diligent. En aquesta línia, caldria una major utilització de la declaració responsable –en

tot allò que sigui possible-, així com del règim de comunicació en comptes del d'autorització.

Això parlant de l'administració. Ara vull parlar del tercer punt, la manca de finançament:

Què us he de dir sobre la manca de crèdit? Tots sabem, perquè ho patim, que difícilment podrem les empreses, petites i mitjanes, avançar al nostre país si no es corregeix la forta restricció de crèdit.

No només perquè no ens donen nou crèdit sinó perquè ens han tret el crèdit que teníem. La manca de crèdit ha tingut una conseqüència directa en l'ocupació i l'esclerotització de bona part del nostre teixit econòmic. S'han tancat empreses i perdut llocs de treball.

El crèdit ha crescut a les administracions públiques un 15% i ha baixat a les empreses un 8%.

Unes empreses i llocs de treball que només recuperarem si els diners tornen a fluir... ¿o algú es pensa que els llocs de treball els crearan les entitats financeres? No: els llocs de treball els crearan les empreses, sobretot, les petites i mitjanes empreses.

Corregir la restricció de crèdit passa per accelerar el procés de reestructuració del sistema financer.

Una reforma necessària, però també insuficient. Per això, considero que corregir la manca de crèdit també passa per accelerar la recerca de nous instruments que facilitin finançaments específics (per a la internacionalització, la innovació, la inversió en nous actius,...) i també per reduir el nivell de morositat.

Una reducció que necessita d'una acceleració dels procediments judicials i que la administració de justícia funcioni acuradament.

Què us he de dir sobre la manca de crèdit? Tots sabem, perquè ho patim, que difícilment podrem les empreses, petites i mitjanes, avançar al nostre país si no es corregeix la forta restricció de crèdit.

I, sobretot, evitar la morositat de les administracions públiques. Aquí no cal inventar res. Els responsables de les administracions públiques només han de complir la llei. I fer-la complir. Els responsables d'administracions públiques només han de pagar dins del termini fixat legalment per les directives europees i per la seva transposició al dret intern.

Però això, no és la realitat. En aquest sentit, els petits i mitjans empresaris demanem el desplegament d'un compte corrent administratiu que, seguint els paràmetres de l'anomenat compte corrent tributari, pugui fer-se extensiu a totes les administracions i per tots tipus de pagaments ja vençuts. I per tant, que es puguin fer les compensacions que en resultin, i que sigui una cambra de compensació entre les administracions la que tanqui el sistema.

En aquest punt, vull fer una referència explícita al sector sanitari i d'atenció a la dependència. A totes les empreses que treballen per a l'administració pública, per als hospitals públics. Els retards en els pagaments estan ofegant el sector, tant a les empreses subministradores de productes com a les prestadores de serveis a les persones o als centres d'assistència sanitària. Els retards estan obligant alguns a tancar, d'altres a acomiadar personal i d'altres a reduir el seu múscul empresarial i a ser menys competitius. No pot ser. I

això també passa en altres sectors.

Amigues, amics, els empresaris no demanen res de l'altre món. Volem que la política assumeixi la seva responsabilitat i prioritzi la sortida de la crisi. Les coses que demanen són assumibles.

Les pimes assumim la nostra responsabilitat, sempre ho hem fet, i anem per feina. Però nosaltres sols no podem.

Ahir hi vam ser, quan les coses anaven molt malament. Vam resistir i avui estem disposats a ser corresponsables i ajudar, col·laborar, en la construcció d'un model que faci compatible el creixement econòmic i el progrés social, generant ocupació i riquesa que permeti finançar el benestar social.

I demà, hi seguirem estant. Quan les coses comencin d'anar bé, els empresaris hi estarem perquè som el motor de la societat

Però, insisteixo, nosaltres sols no podem.

També els responsables del país han d'assumir la seva part i anar per feina. Han de posar-se les piles. Volem política en majúscula perquè estem en un moment excepcional i calen mesures excepcionals. Junts podem. Només si tots anem plegats, si tots anem per feina serem capaços d'encarar el futur amb il·lusió, superar les dificultats i abandonar les incerteses. ■

Volem política en majúscula perquè estem en un moment excepcional i calen mesures excepcionals. Junts podem. Només si tots anem plegats, si tots anem per feina serem capaços d'encarar el futur amb il·lusió, superar les dificultats i abandonar les incerteses

Fòrums professionals
Cicles de Seminaris
Jornades i Conferències

Pedro Nuño
Profesor del IESE y
Profesor y Presidente del
CEIBS Shanghai-Beijing

Catalunya i l'oportunitat global

Per a mi, l'entorn internacional sempre ha estat important des que en el període 70-73 els de Harvard van cometre l'error d'admetre'm com a estudiant doctorand. Una vegada fora de Harvard, el tema internacional va ser una obsessió per a mi: els anys 70 va ser l'Amèrica Llatina perquè estava tot per fer; als anys 80 vaig pensar en el tema de la Xina i als anys 2000 en l'Àfrica pel mateix motiu, perquè està tot per fer si tens un model de negoci que funciona.

A Harvard hi havia una persona molt admirada per mi, que és la que més em va ensenyar. Era un professor jubilat i bastant gran: aquest senyor, després de la segona guerra mundial, la primera cosa que va fer és anar-se'n al Japó i posar en marxa amb l'ajuda de Harvard una escola de *management* que avui encara és la primera del Japó. Gràcies a persones com ell vaig entendre les potencialitats de la iniciativa emprenedora.

Avui, aquí, penso: què hauríem de fer? Doncs hauríem de sortir al món, hauríem de sortir més al món. El món està ple d'oportunitats. Jo vaig anar a l'Àfrica: vaig anar a Ghana perquè ho vaig preguntar a gent que en sabia i em van fer veure que Ghana és el país que creix més ràpid del món en aquest moment, és una democràcia de parla anglesa i legislació anglosaxona. És un *hub*, està molt ben connectat i el projecte està anant com un

coet. En fi, sortir al món implica escoltar, implica un compromís, implica crear un equip, implica fer inversions. És a dir, no surts al món per internet, fins i tot si ets una empresa d'internet. Sortir al món és un compromís que requereix una bona organització d'empresa. Recordo un dia un parell de germans que em parlaven d'anar a la Xina i jo els vaig preguntar pel percentatge de recursos propis que tenien al balanç: van començar a mirar-se l'un a l'altre i em van dir no ho sabien. Hem d'estar ben organitzats.

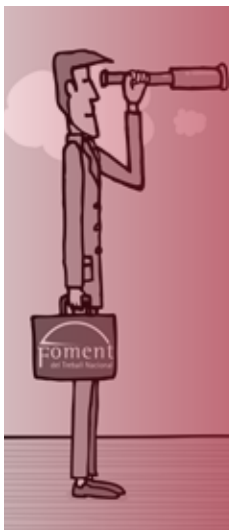
Hem de recordar que els polítics no ens solucionaran els problemes, és a dir, que els problemes són nostres – dels empresaris- i els hem de solucionar nosaltres. Si ens hi fixem, veurem que som un país fantàstic: per exemple, no tindríem un sector com tenim de la automoció si no fóssim realment productius. És a dir, que una empresa atorgui la fabricació d'un cotxe a una de les seves fàbriques d'aquí vol dir que els números els surten, que el país té tota la infraestructura d'empreses proveïdores, que té una logística fantàstica, que està en una ubicació increïble. I això és vàlid per a molts sectors industrials.

Quan la gent parla del cost de la mà d'obra, aquest no és en molts casos el punt més important en molts sectors industrials. L'important és el cost total i aquest cost total en un país com el nostre ens diu que som un indret fantàstic per estar-hi implantat, amb gent preparada, amb bona logística, amb proveïdors de tota mena, amb subcontractes possibles de molts tipus, amb uns preus raonables per als professionals.

Si ens hi fixem, veurem que som un país fantàstic: per exemple, no tindríem un sector com tenim de la automoció si no fóssim realment productius.

Aquí tenim escoles de negoci de gran qualitat, als primers llocs dels rànquings, i tenim empreses que són modèliques al món. Això no passa per pura casualitat. Què hem de fer? Doncs, d'alguna manera, primer, entusiasmar-nos. Després, moltes hores, perquè penso que amb el doble de temps fas el doble de feina o més: hem de posar-hi hores. Ens hem d'exigir a nosaltres i exigir als altres aquesta mentalitat internacional. I si no la tenim suficient, hem de procurar de millorar-la.

Després, necessitem finançament. Com que el meu tema era aquest de la iniciativa empenedora, se'm va acudir la

Misiones Empresariales 2013

México, India, Turquía, ...

consúltalas en www.foment.com/misiones-empresariales

Anem per feina

idea de crear uns fons de capital risc, allà al IESE, perquè els alumnes poguessin tenir accés al finançament de projectes. Això va ser fa dotze anys i ha funcionat molt bé: n'hem creat quatre i s'han creat més de 40 empreses i més de 2.000 llocs de treball. Alguna ha sortit malament, però, en conjunt, ha anat molt bé. A

més a més, vaig crear el mateix a la meua escola de la Xina, amb la diferència que allà vaig haver d'aturar la gent perquè ja hi ha dos fons de 50 milions d'euros cadascun. Allà, doncs, els alumnes tenen 100 milions d'euros per tirar endavant empreses.

De la mateixa manera, a principis d'aquest any 2013 vaig posar en marxa el mateix a l'Àfrica: les persones que vulguin tirar endavant la seva empresa

han de fer un bon *business plan* i ja tenen accés a finançament. He vist que entre Ghana i Nigèria, que són els dos països

on treballem més, tenim més de 600 exalumnes de Harvard, es a dir, també a l'Àfrica hi ha gent que s'ha mogut. Ara jo treballo en trobar pel món uns quants d'aquests i dur-los una altra vegada a casa per tirar endavant totes aquestes coses amb més velocitat. Per exemple, les exalumnes de Harvard han creat la WELA, *Women Entrepreneur Leaders of Africa*, que no admet homes perquè diuen que les dones són molt més emprenedores que els homes africans. Doncs, ja tenen diners, les emprenedores africanes.

Jo us diria que es pot fer tot. Hem de ser una mica emprenedors perquè tenim un país fantàstic. Som empresaris, estem aquí associats i podem prendre iniciatives. No cal que ho fem tots, però ¿per què no ens posem d'acord uns pocs i tirem endavant un projecte i ajudem algunes empreses? Si en aquest moment tenim un sistema financer que no acaba de funcionar, tirem endavant per un altre cantó. Això està passant ja a molts llocs del món, fem-ho nosaltres també. ■

Aquí tenim escoles de negoci de gran qualitat, als primers llocs dels rànquings, i tenim empreses que són modèliques al món. Això no passa per pura casualitat. Què hem de fer? Doncs, d'alguna manera, primer, entusiasmar-nos. Després treballar moltes hores, perquè penso que amb el doble de temps fas el doble de feina o més: hem de posar-hi hores.

Foment
del Treball Nacional

Comprometidos con el desarrollo económico y humano

Creemos en la iniciativa privada y empresarial

Reivindicamos el valor social del empresario

Fomentamos el conocimiento y su difusión como garantía de progreso

Treballem per crear treball

Marc Bonavia
Presidente de AIJEC-Joves Empresaris

Us heu preguntat mai com se sent un emprenedor al nostre país? Intentaré explicar-ho a través d'un símil una miqueta quotidià que pot funcionar: Imaginem-nos que som a l'escola, tenim uns dotze anys -això fa uns quants anys per a tots, també per a mi-, fa un dia fantàstic i assolellat, estem al pati i una persona del grup se n'adona que la pista de futbol està lliure i té una idea. Diu: 'fem un partit de futbol'. Aquesta persona del grup que ha tingut la idea és el que avui en dia en diríem l'emprenedor, és la persona dinàmica, és la persona que visualitza una idea i arrossega la resta de persones cap a aquest projecte.

Anem tots cap a la pista i, aleshores, s'acosta l'administració del col·legi i ens diu: 'un moment, sí que podeu jugar, però abans us heu de constituir com a equip de futbol i heu de pagar 3.000 euros'. També ens diu que cada jugador s'ha de fer una fitxa d'autònom i pagar 250 euros al mes i, a més a més, cal fer 10 tràmits administratius perquè l'equip sigui legal i, si després de tot això tot és correcte, l'equip ja serà legal i es podrà començar el partit. El partit, de fet, podrà començar 28 dies després, que, com és sabut, és la mitjana de dies que tenim en aquest país per crear una empresa.

Què passa, doncs, amb el partit? Aquest partit no es juga o si es juga es juga en una altra pista. I en quina pista es juga? Doncs, per als que volem jugar no importa massa el lloc: anirem a qualsevol pista on vulguin gent disposada a jugar la partida.

Segons el Banc Mundial, com tots sabeu, estem per darrera de Zàmbia, Afganistan o Albània en facilitat per crear una empresa. Muntar una empresa aquí és com agafar l'avió a l'aeroport: et fan passar per un arc, miren si portes líquids, et fan treure les sabates, et despullen i has d'anar una hora abans d'agafar l'avió i sents tota l'estona aquella sensació de presumpció

de culpabilitat. I com hauria de ser? Com quan agafes l'AVE: arribes 5 minuts abans i viatges.

Fa falta que la administració no solament no posi pedres al camí sinó que ajudi, que amb el pla de negoci en puguis tenir prou per començar. Que

Fa falta que la administració no solament no posi pedres al camí sinó que ajudi, que amb el pla de negoci en puguis tenir prou per començar. Que evidentment es un risc? Sí, però més risc és no fer res.

evidentment es un risc? Sí, però més risc és no fer res. El mateix podem dir del sistema financer, element clau en la fertilització empresarial.

Sense líquid financer no hi ha peixos a la peixera.

Els impostos ara no tenen edat, els tràmits administratius ara no tenen edat: nosaltres, el joves empresaris, hem de pagar i complir el tràmits administratius igual que les empreses de l'IBEX, però ens podem permetre el luxe de no tenir joves empresaris? Necessitem una taxa de natalitat empresarial molt més alta i l'administració i les entitats financeres han de posar facilitats, la Viagra. Tenim gairebé 6 milions d'aturats a l'Estat: quin sector els pot absorbir? No existeix, no hi ha cap paraigua que tapi les inclemències laborals a tantes persones. És impossible i no ho farà ni l'Estat ni cap multinacional.

La solució passa per estimular la creació de noves empreses, així que l'única aposta que ens traurà d'aquí és el paraigua individual, que cadascú desplegui el seu millor talent en tirar endavant un projecte empresarial, s'autoocupi i li vagi bé, perquè aleshores pugui donar feina a altres persones. Cal que sigui empresari.

Si hem de començar a pagar abans de generar, ningú no es posarà a crear.

Nosaltres, els empresaris, traduïm idees en forma de negoci i generem ocupació i prenem riscos en fer-ho. Aquesta crisi ens està dient moltes coses i diuen que han esclatat bombolles: nosaltres creiem que ha esclatat la bombolla de la seguretat.

Hem cultivat la falsa creença que la seguretat ens vindrà d'un contracte amb una multinacional o amb l'Estat, allò de 'jo vull ser funcionari': això no és seguretat, això és una assegurança que -com s'ha vist- ha fallat, perquè l'autèntica seguretat de cadascun vindrà de treballar en allò que un ha vingut a fer, en desplegar el seu talent, la seva vocació, la seva veu en acció.

La crisi ens està dient que és moment d'apostar per la seguretat i no per les assegurances: hem de cultivar una actitud emprenedora, però les escoles segueixen fabricant treballadors, no emprenedors.

Se'ns continua educant per buscar una bona feina, no per crear un bon negoci. S'educa els fills perquè esperin la setmanada tota la vida: de joves l'esperen dels pares, d'adults l'esperen en forma de nòmina del papà Estat i de la mamà multinacional. El que hem de fer és crear ciutadans que es vulguin emancipar de les ajudes i les nòmines del papà Estat i dels sous i nòmines que dóna la mamà multinacional. Tenir ciutadans adults és tenir ciutadans que aprenen a valdre's per si mateixos i són ciutadans que no es queixen ni culpen els altres, perquè saben que són cocreadors de la seva vida, que són autors del seu destí.

Els joves empresaris competim al món des de valors com la confiança en els nostres projectes, la capacitat de compartir-los, la il·lusió de fer-los

créixer, la passió d'explicar-los, l'esforç de defensar-los cada dia i l'ètica i la responsabilitat que fan que es generi riquesa més enllà de diners. Aquí teniu uns quants exemples de joves empresaris que ho posen en pràctica, tots han sentit el vertigen de tirar endavant una idea i fer-ne un negoci sostenible en el temps, arriscant el que tenien i el que no tenien. Per exemple, teniu l'Eloi, que ha creat 40 llocs de treball, que té una biotec catalana internacionalitzada a tot el món. O teniu el Carlos, que ha creat un concepte innovador d'autoescola *low cost* consolidat a Barcelona i exportable a qualsevol territori.

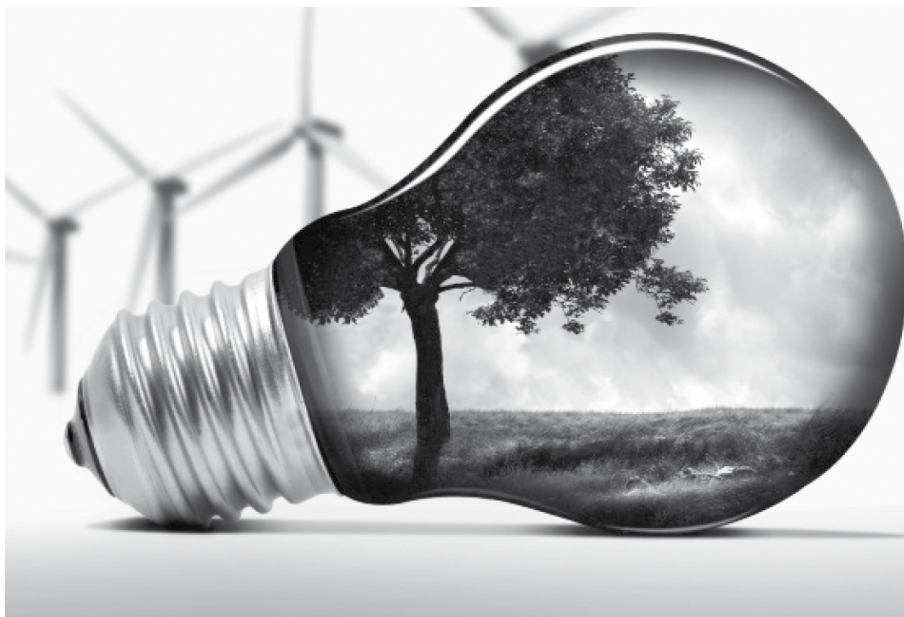
El nostre missatge a tothom tan sols és un: com ho fem per multiplicar? com ho fem per multiplicar els qui creen llocs de treball, els job creators? Com enamorem tots els ciutadans de qualsevol edat perquè tradueixin les seves passions, les seves idees en forma de negoci sostenible? Aquí tenim persones que són capaces de muntar una empresa ara, avui i aquí i sense crèdit dels bancs. Som el present i el futur: si ens mireu veureu com serà el futur. En aquestes empreses

treballaran el nostres fills i els nostres néts. Si veieu les empreses que estem creant ara, veureu els llocs de treball que tindrem demà.

No hi ha feina? tenim molta feina per fer, hem d'omplir el país de nous serveis per a un món que canvia molt de pressa, omplir-lo inicialment d'autònoms o micropimes o pimes o empreses grans.

D'aquest ecosistema ens cal primer cuidar el plàncton, perquè més tard vingui el peix petit, el peix gran i la balena. No hi ha feina? Hi ha molta feina per fer: focalitzem l'energia on fa falta, en la creació de valor, no en la discussió. Els empresaris anem en forma de fletxa orientats a generar oportunitats. No hi ha feina? Hi ha molta feina per fer, hem d'aconseguir multiplicar aquests *job creators* perquè nosaltres treballem per crear treball. El nostre treball crea llocs de treball. Anem per feina. ■

Som el present i el futur: si ens mireu veureu com serà el futur. En aquestes empreses treballaran el nostres fills i els nostres néts. Si veieu les empreses que estem creant ara, veureu els llocs de treball que tindrem demà.

Forum
Energia Empresa

Foment del Treball ha obert un espai per a la difusió i l'intercanvi d'experiències sobre el factor energètic a l'empresa, entès com a element de gestió, competitivitat econòmica i progrés.

José Luis Feito
Presidente del Instituto
de Estudios Económicos
Presidente de la Comisión
de Economía de la
CEOE

Situación económica y expectativas

Es un momento interesante económicamente, el que estamos viviendo. Lo es de hace mucho tiempo, pero en este momento en concreto, después de conocer los datos de diciembre, se ha producido por primera vez en mucho tiempo un hiato en los datos contemporáneos entre los hechos oficiales reconocidos y recogidos por todas las estadísticas y las expectativas y los indicadores -por decirlo así- cualitativos que nos hablan sobre lo que puede ocurrir en el futuro. Es la primera vez.

La experiencia nos enseña que los datos han sido mucho peor de lo previsto -y se preveían que iban a ser malos. Han sido peores. Y sin embargo, a pesar de que los datos han sido muy malos, insisto, peor de lo previsto, hay más confianza sobre la posibilidad de una recuperación de la economía española.

Ha sido mucho peor de lo que se preveía el crecimiento de la economía española en el último trimestre del año 2012: ha sido el segundo peor trimestre de toda la historia económica de España desde que tenemos estadísticas, sólo

superado por el último trimestre del año 2008 cuando la crisis internacional estalló sobre la cara de la economía española. El segundo peor trimestre de la historia, mucho peor de lo que se esperaba. Es la primera vez en mucho tiempo -quizás la única- que ha habido una discrepancia entre la previsión del Banco de España y la corroboración del Instituto Nacional de Estadística. No es lo habitual, siempre el Banco de España da el avance unos días antes y coincide con la cifra que definitivamente da el INE sobre el crecimiento de la economía española en el trimestre en curso. Es la primera vez que

ha habido una discrepancia para peor: el INE ha corregido a la baja la previsión del Banco de España, casi con toda seguridad porque los datos adicionales de los que disponía el Instituto sobre los datos con los que trabajaba el Banco eran peores. Por tanto, hemos tenido un crecimiento de la economía española en el último trimestre del año peor de lo que todo el mundo preveía. Los datos de paro y de empleo han sido mucho peor de lo que se preveía y esto es casi imposible: ¿cómo es posible si ya teníamos unas previsiones muy pesimistas?

La destrucción de empleo en la economía española en el último trimestre del año 2012 ha sido escandalosa, ha sido verdaderamente inaudita, de nuevo uno de los trimestres con mayor destrucción de empleo desde el comienzo de la crisis donde se encuentran las cifras peores de destrucción de empleo de toda nuestra historia. Se han destruido más 360.000 puestos de trabajo, el nivel de empleo de la economía española está por debajo de los 17 millones de empleados, está por debajo de los niveles del año 2003: en cuanto a empleo, estamos a niveles del año 2003. Después de los datos de cierre de final del año pasado, se han destruido aproximadamente 3 millones y medio de puestos de trabajo desde el comienzo de la crisis económica en el año 2008. De estos tres millones y medio, la mitad se han destruido en el sector de la construcción, cuyo nivel de empleo es el mismo que había en 1988. Y esto no ha terminado, estamos con un retroceso de 10 años en cuanto a los niveles de empleo y no quiero contar en el caso del empleo en el sector de la construcción. La tasa de paro ha aumentado, está entorno al 26% con prácticamente 6 millones de parados, 55% de paro juvenil, 47% de parados que llevan más de un año en el paro, 10,5% de familias que tienen todos sus miembros en el paro. 1.800.000 familias tienen a todos sus miembros en

el paro y, sin embargo, el paro apenas ha aumentado en el año 2012 la mitad del empleo que se ha destruido: dicho de otra manera, con las cifras que he dado antes sobre la destrucción de empleo el paro estaría muy por encima de como está ahora, si no fuera porque en el año 2012, por primera vez desde que comienza la crisis, se ha producido una caída intensa, desconocida por su intensidad, en un año, de la población activa y de la población en edad de trabajar. Es decir, el paro no ha aumentado tanto como nos dicen las cifras de pérdida de empleo, porque mucha gente se ha retirado de la población activa o se ha ido de España.

La mayor caída de la población activa se encuentra en los jóvenes de menos de 25 años. Una parte sustancial de los jóvenes ha decidido volver a la Universidad, volver a estudiar, volver a matricularse en algún tipo de estudio, saliendo de la población activa. Otra parte, mucho mayor desgraciadamente, se ha ido de España. Detrás de esta alteración en los saldos migratorios -apenas se movieron en los años anteriores; cayó un poco en el año 2011, pero muy poco- está en esencia la inversión de estos saldos: está saliendo mucha gente de España, no solamente inmigrantes que vinieron y ahora se van, sino jóvenes fundamentalmente, jóvenes que se están yendo y eso es mucho peor, mucho más grave, mucho más costoso económicamente que las altas cifras de paro.

El dato de inflación es muy preocupante, no porque sea alto, sino porque es bajo. España cierra el año con una inflación del 2,9%: si de esta inflación quitamos la subida de las tasas escolares, pago por medicamentos que antes no se pagaban, impuestos, subida de precios energéticos de la que no se

El paro no ha aumentado tanto como nos dicen las cifras de pérdida de empleo, porque mucha gente se ha retirado de la población activa o se ha ido de España.

benefician la empresas españolas, el indicador de precios relevante para la empresa española en el año 2012 ha aumentado cero. Los ingresos unitarios de la empresa española en promedio están estancados. Estos son los datos, esta es la realidad y sin embargo los últimos dos meses se ha producido una inversión de las expectativas sobre España. De pasar a pensar que este país no tenía solución y que el futuro iba a ser cada vez peor, han empezado a surgir voces -que han puesto el dinero detrás de la voz-, voces que hacen más que pensar y especular sino que apuestan porque se inicie una inflexión en este proceso, y comience un proceso de recuperación probablemente en el transcurso de este año.

¿Qué ven estos inversores en ciertos indicadores que no esté en los datos que les acabo de decir? ¿Por qué con estos datos se puede pensar que esto va a ir mejor? En primer lugar, que esa caída tan intensa de la economía española en

el último trimestre del año pasado hasta cierto punto era artificial: cayó intensamente en el cuarto trimestre porque en el tercer trimestre cayó menos de los que debía caer, gracias a que se anticipó mucho consumo y también inversión para eludir la subida del IVA. Dicho de otra manera, las cosas no fueron tan mal en el último trimestre pero tampoco fueron tan bien en el tercer trimestre.

Segundo, porque en el último trimestre del año se produjo lo que yo llamo 'el efecto corsé': yo soy una persona muy mayor y he visto muchas veces *Lo que el viento se llevó* y recuerdo

aquella escena en la que a la chica de la película le tienen que poner un corsé de cuando era joven. Bien, esto es lo que hace el sector público al fin de año, y sobre todo en un año en el que tiene que cumplir con objetivos muy restrictivos de déficit. Y lo hace el sector público en todas sus manifestaciones territoriales: lo hace el Estado central y lo hacen también las comunidades autónomas. De forma que en diciembre se ha cortado completamente el gasto corriente y la inversión pública que se estaba haciendo y se había prometido; se ha cerrado. La Intervención General del Estado ha adelantado dos meses la congelación de gasto y además no se ha devuelto ni un sólo impuesto de los que había que devolver, de las miserias de las migajas. No vamos a criticar al Estado, que esto es muy fácil en estos tiempos, pero no se ha devuelto nada y este efecto ha producido también una aceleración del ritmo de caída de la economía española. Pero este efecto es reversible para bien y para mal. Para bien porque los corsés explotan y para mal porque esto tiene consecuencias sobre la actividad de la economía española.

Además de esto, han ocurrido cosas muy importantes en los últimos meses en la comunidad inversora. Primero, se ha decidido que el euro ya no se rompe y de la misma manera que se dijo que el euro se rompía, al decidir que no se rompe hay que redimensionar todos los flujos de capital. Y si el euro no se rompe hay que estar en el sitio que antes se había decidido no estar y hay que comprar deuda de países que antes se había decidido no comprar, y hay que comprar activos de países que antes se había decidido vetar. No está entrando tanto dinero como se ha ido, pero está entrando y antes salía. En el transcurso del año pasado ha salido aproximadamente un 18% del PIB de

De pasar a pensar que este país no tenía solución y que el futuro iba a ser cada vez peor, han empezado a surgir voces -que han puesto el dinero detrás de la voz-, voces que hacen más que pensar y especular sino que apuestan porque se inicie una inflexión en este proceso, y comience un proceso de recuperación probablemente en el transcurso de este año.

capital, pero en agosto había salido un 22%: es decir, que en los últimos tres, cuatro meses de 2012 ha entrado aproximadamente un 3% de PIB de capital extranjero, que ha ido a la deuda pública y también a la deuda privada.

Las empresas privadas españolas están empezando a poderse financiar, el sector público hizo una emisión de dinero que fue la mayor en la historia en lo concerniente a la proporción de la emisión que fue suscrita por inversores extranjeros. Y ¿por qué? Porque el euro no se rompe. Pero no sólo porque el euro no se rompe, sino también porque hay indicadores que convencen a los inversores extranjeros, que son siempre los primeros a los que hay que convencer, y los que se convencen para bien y para mal son los primeros que salen y se largan y los primeros que entran, por eso es importante seguirles la pista. Porque empiezan a pensar que en España se han hecho ajustes considerables, se han hecho ajustes considerables en lo concerniente a la competitividad.

La competitividad española está aumentando a ritmo de un 5% por año: esto es una salvajada. Mi cálculo es que para conseguir la ganancia de competitividad que hemos conseguido con lo que se denomina devaluación interna del tipo de cambio desde el año 2009, que es cuando empieza realmente el proceso, tendríamos que haber tenido una devaluación del tipo de cambio nominal del orden del 40%, teniendo en cuenta la parte que se hubiera ido a inflación. Es de decir, sin darse cuenta, sin que nos enteremos, de repente los que antes decían que España estaba hundida, que la competitividad española era verdaderamente infumable, que este país estaba roto, que no había manera de competir, están diciendo lo contrario y hay un banco de inversión -Morgan Stanley- que ha dicho que España será

la Alemania del futuro. Lo cual puede ser que tenga sentido; lo malo es que ha dicho que Alemania será la España del futuro, algún error debe haber ahí, porque esto segundo no me lo creo. Morgan Stanley ha extrapolado la ganancia de competitividad que hemos tenido hacia el futuro. Y lo que dice, más o menos, es que hay dos maneras de ser competitivo: la que nosotros estamos siguiendo, que consiste en aumentar la productividad reduciendo plantillas; y la que siguen los alemanes, que consiste en no echar a nadie. Esto último es lo que a nosotros nos falta ahora. Hemos aumentado la competitividad pero hemos echado hasta al apuntador. Sin querer porque nos hemos hundido, no ha habido más remedio, no se ha podido evitar.

Pero ahora viene la segunda parte del proceso: a pesar de los errores que se han cometido en el ajuste fiscal y de las reformas que quedan por hacer, desde fuera se ve que este país antes decía que el déficit bajaba y siempre subía y ahora dice que el déficit baja y efectivamente baja. Probablemente menos de lo que dice el Gobierno, probablemente utilizando corsés, sí, es verdad, pero a pesar de eso, baja. Ha habido una inversión en la desconfianza hacia la economía española pensando que quizás pueda controlar su déficit fiscal. Ésta es la contienda: los hechos son inapelables, son catastróficos; las esperanzas, las expectativas ciertamente dejan lugar para pensar que pueda haber un punto de inflexión en el proceso de decadencia económica que estamos viviendo.

¿De qué va a depender que se impongan unos u otros? ¿De qué va a depender que se adueñe de nuestro

Es de decir, sin darse cuenta, sin que nos enteremos, de repente los que antes decían que España estaba hundida, que la competitividad española era verdaderamente infumable, que este país estaba roto, que no había manera de competir, están diciendo lo contrario

futuro la triste y negra sombra de los datos de paro o, por el contrario, esa mejora en la competitividad, ese conato de control fiscal que empieza a aparecer? Fundamentalmente, va a depender, como no puede ser de otra manera, de lo que hagan los demás, de cómo vaya el mundo. Ciertamente es que esto no lo podemos controlar, no sabemos qué pasará, por lo tanto nos olvidamos de ello. Por tanto, va a depender del Gobierno, de lo que haga el Gobierno. Y aquí veo yo dos riesgos a corto plazo.

Primero, el riesgo de complacencia: en cuanto estos datos aparecieron en el horizonte, en cuanto estas muestras de confianza de la Comunidad Internacional en la economía española empezaron a florecer, el Gobierno rápidamente se dijo: “ahora no hay más que esperar porque de lo que hemos hecho vendrán mejores frutos en el futuro; ya no hay nada más que hacer, ya hemos hecho las

reformas, ya hemos hecho los ajustes, ahora veréis que datos más buenos van a venir en el futuro”. La complacencia. Lo cual es comprensible, la política está hecha de esa pasta. Pero, hombre, con un año de legislatura es demasiado pronto para ser complaciente, incluso para un político.

Y el segundo riesgo es la crisis política que estamos viviendo: esta crisis política puede hacer que al Gobierno le tiemble la mano, una mano que ya de por sí era un poco parkinsoniana -con todos los respetos para las personas que sufren de parkinson. Tengo que decir que me hace ser optimista porque creo que, afortunadamente, el euro -con todos los defectos, con todo lo que nos ha hecho sufrir- es una buena disciplina y no le va permitir al gobierno, aunque quiera, hacer muchos más desmanes de los estrictamente necesarios, como no se lo ha permitido a gobiernos anteriores. ■

El Forum PRL de Foment del Treball nace con la misión de establecer líneas de fomento y promoción de la prevención de riesgos laborales, con el fin de contribuir al desarrollo de esta materia como elemento clave y diferenciador, que aporte valor añadido a la estrategia empresarial para alcanzar los objetivos fijados por la organización.

Los objetivos del nuevo Forum PRL son:

- ✎ observar e intercambiar información
- ✎ facilitar espacios para la opinión, la reflexión y el debate
- ✎ fomentar el conocimiento de nuevas tendencias
- ✎ promover la creación de nuevas líneas de investigación
- ✎ facilitar el networking entre los profesionales del ámbito de la PRL

Pacte pel Creixement. Lideratge i ètica empresarial

Joaquim Gay de
Montellà
Presidente de Foment del
Treball

Foment del Treball ha estat un dels actors principals de la història contemporània de Catalunya. Som la patronal més antiga d'Europa i un protagonista clau en el desenvolupament del país al llarg dels darrers 240 anys. Som protagonistes de la història empresarial de Catalunya, que té una identitat definida pel treball constant, l'amor al progrés, per la iniciativa empenedora i per la vocació industrial i la intel·ligència empresarial. Això ha estat possible perquè sempre els empresaris, els industrials catalans, hem mirat al futur. I això és el que volem fer amb l'Anem per feina. I ho fem com un exercici de compromís i responsabilitat en aquest moment que és difícil, molt complicat, ple d'incerteses. És veritat. Però un moment que és també històric.

Al damunt de les espatlles carreguem quasi cinc anys d'una crisi econòmica molt dura. Els ciutadans, les famílies i les empreses estan patint; i els empresaris volem dir avui, aquí, que nosaltres no participarem en el desànim, que malgrat totes les dificultats continuarem treballant amb més força que mai; que oferim el nostre esforç per fer possible la recuperació econòmica; per cercar consensos; per generar feina i ocupació; per explorar nous mercats més enllà d'Europa; per incorporar definitivament la innovació i el coneixement a les nostres organitzacions.

És un moment històric, perquè a l'horitzó tenim clarament dues opcions: sortir reforçats i més ben preparats, o bé, febles i decaiguts. Només podem triar la primera opció. I això depèn de nosaltres. Molts joves molt ben preparats ja han sortit fora per trobar oportunitats de feina. Els joves catalans tenen avui una excel·lent formació, són creatius, tenen un talent natural per a la iniciativa empresarial i pensen en clau internacional. La nostra responsabilitat és construir l'entorn i les condicions més favorables per fer empresa. Que els joves tornin per quedar-se perquè Catalunya continuï sent un dels millors

llocs d'Europa, no només per viure, sinó també per treballar.

No volem amb aquest acte els empresaris demanar res, ni protestar per res, ni donar lliçons a ningú. Però tampoc volem fer optimisme gratuït. No ho podem fer.

Tot i que resten moltes reformes per fer, la Generalitat de Catalunya i també

el Govern de l'Estat estan fent un gran esforç. I ho hem de reconèixer en un moment en què sembla que creure en alguna cosa no està ben vist. S'ha controlat el dèficit – malgrat que Europa sigui encara més exigent-; s'ha evitat, de moment, el rescat d'Espanya i això és bo; s'està arribant al final del sanejament del sector financer, que és el

que permetrà que els diners arribin a l'economia real, a l'economia productiva.

La nostra responsabilitat és construir l'entorn i les condicions més favorables per fer empresa. Que els joves tornin per quedar-se perquè Catalunya continuï sent un dels millors llocs d'Europa, no només per viure, sinó també per treballar.

COHESIÓ SOCIAL. NEGOCIACIÓ, DIÀLEG I PACTE

L'altra cara de tot aquest procés de reformes i esforços és dura i amarga: moltes empreses i llocs de treball destruïts; moltes famílies amb greus problemes per cobrir les necessitats més bàsiques; molts empresaris a l'espera d'un finançament que abans arribava i ara es fa esperar. I tot això produeix tensions i desequilibris i posa en risc la cohesió social. I és aquí on els empresaris tenim molt a dir i molt a fer. Sense cohesió social no hi ha empresa i sense empresa no hi ha recuperació econòmica. Hem d'aconseguir créixer fins al 2'5% per començar a generar ocupació. Anem per feina.

Moltes vegades em pregunten per la Reforma Laboral i em recorden que no està generant ocupació. En plena crisi econòmica, les reformes estructurals no tenen efectes immediats. És per això que són estructurals. Les seves conseqüències són a mig i llarg termini. Perquè es tracta de corregir sistemes que s'han esgotat. La seva vida natural ha arribat a terme i cal construir de nou.

A Catalunya, dins el nostre àmbit d'actuació, els sindicats i la patronal -els empresaris-, vam signar l'últim Acord Interprofessional de Catalunya a finals de l'any 2011, que es fonamenta en dues paraules que, al nostre parer, resumeixen molt bé el que és ja el nou esperit en els processos de negociació col·lectiva i concertació social: "flexibilitat negociada". He de dir que no és un mèrit només nostre. Els sindicats UGT i CCOO han estat un exemple i van donar moltes passes endavant. No vam inventar res. Només vam tenir l'encert de mirar, escoltar i aprendre del que ja era una pràctica a les empreses, on treballadors i empresaris negociaven noves condicions per salvar l'empresa. I per tant, també, els llocs de treball.

Cal parlar, negociar i ser creatius fins al final, abans de tancar una sola empresa i destruir un lloc de treball. El cas de Nissan a Catalunya ha estat un bon exemple de diàleg, negociació i pacte.

LIDERATGE I ÈTICA EMPRESARIAL. EL PRINCIPI DE LA INNOVACIÓ

I hem de mirar, escoltar i aprendre. Sense por de revisar tot allò que ens ha servit per arribar fins aquí, però que avui ja no serveix. Crec que és, potser, l'única gran oportunitat que ens ofereix aquest moment tan difícil. Corregir,

revisar i construir de nou. I de tot això, els catalans en sabem molt. No tenim una història fàcil. Potser és per aquesta raó que sempre, al final, n'aprenem dels fracassos i aixequem el vol.

El empresaris tenim la responsabilitat d'actuar amb lideratge perquè és a les empreses on les persones desenvolupen la seva trajectòria professional i fan que un país sigui pròsper. Doncs, els empresaris hem de saber escoltar. Tots ho hem de fer. No són moments per desentendre's. Ni són moments per no fer cas. No són moments per dir 'no, això mai ho hem fet així'. Un projecte empresarial amb èxit és aquell que escolta el mercat, escolta els seus clients i escolta els seus equips professionals. Les empreses que funcionen són les que caminen molt a prop dels seus clients i dels seus equips. Van tots junts. I s'adapten al moment i canvien el que han de canviar. I si cal canviar normes, doncs es canvien. I cal dialogar, no només hores, sinó tot el temps necessari. Aquest procés de mirar, escoltar i aprendre és sempre en una doble direcció i requereix el diàleg. Diàleg, negociació i pacte.

El diàleg és el principi de la innovació i forma part també del lideratge i ètica empresarial. Avui, quan es parla tant de corrupció, hem de pensar que més enllà dels mecanismes de control, l'honradesa i el prestigi social d'una organització va molt lligada a les actituds personals. I molt especialment dels seus directius. La transparència i el diàleg actiu, són preventius d'actituds corruptes. L'economia de mercat sense ètica, és del tot impossible. Així ens ho recorda Max Webber, que ho va definir com els fonaments de capitalisme: fermesa, consistència, austeritat, esforç, garantia, fiabilitat en els tractes. En definitiva, la moral de la paraula donada. Sense ètica

es impossible l'economia i encara més impossible la sortida d'aquesta crisi.

MERCAT ÚNIC EUROPEU

Fa uns dies llegia un document de la patronal europea Business Europe –a la qual està integrada Foment– al voltant del “Mercat Únic Europeu. El camí a seguir”. Començava dient: “Recordes com era Europa fa vint anys? Si volies viatjar en cotxe des dels Països Baixos fins a Itàlia, havies de mostrar el teu passaport en cinc fronteres diferents. Al mateix viatge, havies de canviar els teus diners en divises de cada país, pagant una comissió cada vegada. Quan compraves no tenies els mateixos drets com a consumidor que al teu país i hi havia límits quant al que podies comprar i endur-te per al teu ús personal. I, a més de tot això, havies de pagar drets de duana pels béns que haguessis adquirit en un altre país europeu”. Al final del relat deia: “com a ciutadans estem familiaritzats amb aquests canvis en el dia a dia, però què ha canviat per a les nostres empreses? El Mercat Únic incrementa la nostra economia en 600.000 milions d'euros anuals i, des de 1992, ha contribuït a crear quasi 3 milions de nous llocs de treball a Europa. Però, malgrat tot això, el Mercat Únic per a les empreses continua incomplet”.

Tenim un escenari nou, absolutament engrescador per a un empresari. Mentre sembla que no canvia res, tot està canviant. I, a més a més, ho fa molt ràpid. Per això, hem de considerar també la nostra capacitat exportadora. L'exportació ha estat sempre una senya d'identitat de les empreses catalanes, però més en els darrers anys. I ara, malgrat tot, continua sent un *driver* de la nostra economia. Alhora, s'ha d'estar atent a l'evolució del tipus de

canvi de l'euro, que n'han mostrat una apreciació. És bo perquè suposa una major confiança en la moneda europea després d'un any difícil, el 2012. Però això també pot arribar a ser un fre per a la recuperació de l'economia europea, frenant les seves exportacions. La política monetària dels Estats Units i el Japó és molt més laxa i fa una aposta més decidida per la recuperació dels seus països.

Les empreses catalanes fem el 26% del total de les exportacions de l'Estat i a Catalunya es concentren la quarta part de les empreses exportadores espanyoles. Les empreses catalanes som especialment actives obrint nous mercats, més enllà d'Europa, com són l'Àfrica, Àsia i Amèrica. Però, evidentment, encara tenim mancances, perquè encara no estem al nivell dels nostres competidors, europeus, americans o asiàtics. Fa massa temps que treballem amb escenaris de difícil sortida.

L'Anem per feina no és un acte merament reivindicatiu. El que volem és oferir i alhora demanar un pacte, el Pacte per al Creixement. Abans de les eleccions del 25 de novembre vàrem presentar les 100 propostes per al nou Govern i les reitem per al conjunt de la legislatura. Ara plantegem acords amplis en els àmbits de la Unió Europea, de l'Estat i de Catalunya per sortir de la crisi i impulsar un creixement estable i sostingut, no inferior al 2%-2,5%, que és el que permetrà crear els llocs de treball que necessitem.

Corregir, revisar i construir de nou. I de tot això, els catalans en sabem molt. No tenim una història fàcil. Potser és per aquesta raó que sempre, al final, n'aprenem dels fracassos i aixequem el vol.

PACTE PEL CREIXEMENT

El que diem Pacte pel Creixement haurà de contenir una sèrie de Mesures Urgents per mobilitzar capacitats productives que tenim i no podem desplegar. I Reformes Estructurals, algunes ja previstes i que requereixen, com he dit abans, acords amplis també a l'Estat i a Europa.

Apuntaré aquestes mesures urgents i que tindrien efectes immediats:

En l'àmbit de la Unió Europea, és necessari:

1. Utilitzar tots els mecanismes monetaris a la Unió per evitar pèrdues de la competitivitat derivades de devaluacions d'altres monedes.
2. Reactivar l'economia europea amb l'esforç tractor dels països en disposició de fer-ho.
3. Implementar decididament els fons comunitaris d'impuls a les inversions estructurals, de millora de la productivitat sectorial i de la recerca i innovació.

En l'àmbit de l'Estat i de la Generalitat:

1. És imprescindible recuperar el finançament de les empreses, cal finalitzar tan aviat com sigui possible la reestructuració bancària. Cal utilitzar el marge del crèdit, el fons sobrants no aplicats per al sanejament bancari, per al finançament empresarial i no descartar fer ús del Mecanisme d'Estabilitat Europea per obtenir més recursos. Ja sabem que aquesta ajuda addicional tindria contrapartides a l'hora d'assegurar la consolidació fiscal i les reformes estructurals, però l'objectiu de possibilitar l'activitat empresarial i la recuperació va per davant.

2. Fixar nous objectius menys dràstics, a mig termini, per al reequilibri de les finances públiques de l'Estat i les autonomies per no deprimir més l'economia i alliberar recursos que prioritàriament han d'anar destinats a afavorir la recuperació.

3. Cal tornar a invertir en infraestructures, tot obrint el seu finançament als capitals privats que estan interessats, si els projectes responen a criteris d'eficiència i rendibilitat.

4. Eliminació, a curt termini, de la morositat de totes les administracions públiques. Compliment estricte de la legislació, pel que fa al període de pagament.. Si no disposen de recursos financers, s'ha de posar en funcionament el Compte Corrent de Compensació de les administracions.

5. Promoure decididament a Catalunya la internacionalització i la innovació de les empreses. Mentre els ajuts d'ACCIO (40 milions d'euros el 2012) estiguin tan limitats per les exigències pressupostaries de la Generalitat, s'han d'establir convenis d'ACCIO amb les Diputacions provincials perquè l'augment del 13% (uns 130 milions d'euros) en els seus pressupostos pel 2013 vagin a aquestes finalitats de les empreses del seu territori.

6. Reducció dràstica de les obligacions administratives de les noves empreses i de les ja existents. Abans de final d'any, els tràmits per obrir un negoci han d'estar en la mitjana europea.

7. Impulsar un únic contracte per a la inserció professional dels joves, amb incentius potents per a tot tipus d'empreses i obert a una gran flexibilitat en la forma i les prestacions laborals.

8. Compliment del compromís de reduir un punt les cotitzacions socials el 2013 i un altre el 2014, com a compensació de l'increment de l'IVA decidit el juliol de 2012.

9. Mesures selectives cap a sectors on la crisi té un impacte diferencial més significatiu i que siguin o bé estratègiques o bé de fort impacte cap a la resta de sectors. (Rehabilitació, automòbil, serveis a les persones).

Quant a les reformes estructurals:

En l'àmbit de les institucions i mercats públics:

1. Transparència de la contractació pública: obertura a les pimes.

2. Seguretat jurídica: celeritat en els procediments judicials, revisió dels privilegis processals de les administracions públiques, executivitat dels mitjans de pagament (lletres, xecs i pagarés).

3. Liberalització dels mercats de telecomunicacions i serveis.

4. Totes les administracions han de prendre mesures efectives contra la competència deslleial en els sectors del comerç, serveis tècnics de reparació i rehabilitació.

En l'àmbit de les administracions públiques:

1. Reducció dels nivells administratius mitjançant la integració de competències. Caldria preguntar-se sobre l'eficiència de les Diputacions provincials.

El diàleg és el principi de la innovació i forma part també del lideratge i l'ètica empresarial. Avui, quan es parla tant de corrupció, hem de pensar que més enllà dels mecanismes de control, l'honoradesa i el prestigi social d'una organització va molt lligada a les actituds personals.

2. Reducció dels organismes autònoms, fundacions, agències i societats públiques.

3. Reforma de la funció pública, amb incentius a la seva eficiència, agilitat i flexibilitat que, en definitiva, incrementaria la seva productivitat.

4. Reformar els organismes reguladors dels sectors estratègics –com Telecomunicacions i Energia- per tal de fer-los fiables i competents.

FISCALITAT

1. Estem al límit de la pressió fiscal individual. Cal garantir i fixar una data per a l'eliminació dels augments conjunturals que s'han fet i estabilitzar la legislació fiscal. És especialment important evitar les pèrdues competitives derivades de determinades figures impositives que no s'apliquen en altres territoris.

2. L'economia submergida perjudica les empreses que compleixen les seves obligacions i redueix els ingressos tributaris i de seguretat social. Cal aflorar aquestes activitats, aplicar la legislació contra el frau fiscal i, alhora, equilibrar la relació entre l'administració tributària i els contribuents, eliminant privilegis i pràctiques desmesurades.

3. Cal simplificar la legislació fiscal per a les pimes, tant en la regulació com en el seu contingut. És necessari trobar solucions a l'IVA sobre factures que no es cobren. Les pimes no poden tenir les mateixes obligacions documentals que les grans empreses.

TREBALL I CAPITAL HUMÀ

1. Som defensors del diàleg, negociadors i pactistes per naturalesa i, de forma accentuada, en l'àmbit laboral.
2. El nostre objectiu prioritari és afavorir totes les mesures de flexibilitat interna a les empreses, mitjançant els convenis col·lectius o els pactes d'empresa, per evitar la pèrdua de llocs de treball.

3. Creiem en la mediació i l'arbitratge per a la resolució de conflictes, molt més que en les sentències judicials. D'aquí la nostra aposta decidida pel Tribunal Laboral de Catalunya, que compartim amb els sindicats.

4. L'última fita en aquesta política és l'acord per resoldre de manera efectiva els conflictes sobre la inaplicació a les empreses de les condicions pactades en conveni sectorial

5. La qualificació, la competència i la motivació dels treballadors són elements principals de la productivitat de les nostres empreses. Per això volem que, d'una vegada, la formació per al treball sigui una política de govern a l'Estat i a Catalunya, lluny de les divergències entre departaments.

6. El sistema de formació per al treball ha d'assegurar per a totes les persones que surten de les escoles i universitats la formació inicial i la continua durant tota la vida laboral, i compartint des del primer moment la dualitat formació/treball.

POLÍTICA INDUSTRIAL I DESENVOLUPAMENT SOSTENIBLE

1. La competitivitat de la nostra indústria és fonamental per a si mateixa i per al conjunt dels sectors productius

Tenim un escenari nou, absolutament engrescador per a un empresari. Mentre sembla que no canvia res, tot està canviant. I, a més a més, ho fa molt ràpid. Per això, hem de considerar també la nostra capacitat exportadora. L'exportació ha estat sempre una senya d'identitat de les empreses catalanes, però més amb els darrers anys. I ara, malgrat tot, continua sent un *driver* de la nostra economia.

de Catalunya. Per tant, cal reforçar amb visió estratègica els elements interns com la innovació i els externs com les infraestructures i la logística.

2. És l'hora d'una política industrial amb criteris d'estabilitat en el temps, que reforci les nostres fortaleses, que les tenim, i ataquí les debilitats o deficiències.

3. Encara que la indústria no és l'únic gran sector afectat, és inevitable encarar el greu problema del cost de l'energia, que pesa com una llosa sobre els costos industrials i ens fa menys competitius respecte dels nostres competidors directes. Ni en l'àmbit europeu s'ha fet prou per a la intercomunicació transnacional, ni tenim a l'Estat un mix energètic eficient, ni l'estructura tarifària respon mínimament a les

necessitats dels sectors consumidors.

4. Hem avançat moltíssim en la protecció del medi ambient i estarem compromesos en les polítiques que responguin a criteris d'eficiència, de viabilitat, de transparència en els costos generats i d'equivalència amb les mesures aplicades per els nostres competidors.

Es tracta, en definitiva, que Catalunya tingui un entorn propici per l'activitat empresarial. Tots els nostres esforços han d'anar dirigits a aconseguir que, per sobre de tot, les administracions, els empresaris i els sindicats treballem junts, amb unitat, pel diàleg, la negociació i el pacte.■

Es tracta, en definitiva, que Catalunya tingui un entorn propici per l'activitat empresarial. Tots els nostres esforços han d'anar dirigits a aconseguir que, per sobre de tot, les administracions, els empresaris i els sindicats treballem junts, amb unitat, pel diàleg, la negociació i el pacte.

Foment del Treball y
Fepime Catalunya

100 Propuestas para salir de la crisis

Foment del Treball y Fepime redactaron el pasado noviembre de 2012 ante la inminencia de unas nuevas elecciones al Parlament de Catalunya, un documento con las 100 propuestas que sus socios y todas sus organizaciones sectoriales y territoriales consideran que deberían servir como líneas de acciones generales, o bien como medidas concretas para favorecer la recuperación económica. La Junta Directiva de Foment aprobó esta iniciativa con la voluntad de incorporar desde el inicio de la gestión del Govern que saliera de los comicios los principios esenciales que el mundo empresarial considera clave para facilitar la recuperación económica y el crecimiento equilibrado de Catalunya.

Las 100 propuestas son la síntesis de las más de 400 aportaciones que Foment y Fepime recibieron procedentes de todas sus organizaciones sectoriales, territoriales y socios individuales que quisieron participar para dar visibilidad al “potencial de crecimiento y generación de la actividad empresarial que debe ponerse en valor, aprovechar, dinamizar y transferir hacia el conjunto de la economía catalana”. En este sentido, las propuestas son desde programas de actuación “que a menudo tienen presupuesto reducido, pero con efecto multiplicador” en reformas

estructurales “para facilitar la mejora de la competitividad real de nuestra economía”.

Las propuestas forman parte de 14 ámbitos vinculados a la actividad económica (reforma administrativa, financiación, infraestructuras, fiscalidad, I+D+i, Sociedad de la Información y las TIC, Internacionalización, Formación, Industria, Espíritu Empresarial, Relaciones Laborales, prevención de Riesgos Laborales, Energía, y Medio Ambiente y Sostenibilidad). Con carácter general, se trata de priorizar

infraestructuras productivas; diseñar una fiscalidad competitiva; establecer un marco de relaciones laborales flexible y lograr una Administración Pública moderna y favorecedora de la actividad económica.

De entre todas, destacan las 11 siguientes:

ÁMBITO DE REFORMA ADMINISTRATIVA

- Supresión de niveles administrativos de la administración local, como podrían ser los consejos comarcales y / o diputaciones. Hacer acciones para la agrupación de municipios, con el objetivo de dotarlos de mayor dimensión y eficiencia, siguiendo las principales recomendaciones del informe sobre la revisión del modelo de organización territorial de Catalunya del año 2000. En todo caso se debería hacer una reducción del 20% en el número de municipios.
- Simplificación y adelgazamiento de la administración de la Generalitat, con el objetivo de reducir, como mínimo, el 25% de las agencias, sociedades públicas, fundaciones y otras entidades públicas de la Generalitat.

ÁMBITO DE FINANCIACIÓN

- Hacer llegar el crédito a las empresas
-Acelerar el proceso de reforma del sistema bancario
- Mejorar la transparencia
- Ligar la concesión de ayudas públicas con el objetivo de canalización del crédito a las empresas
- Crédito Público orientado a las necesidades estratégicas

-Establecer líneas de crédito del ICF orientadas a complementar operaciones de exportaciones, internacionalización, innovación, aumento de la dimensión empresarial, mejora de la sostenibilidad y por las operaciones de inversión.

ÁMBITO DE INFRAESTRUCTURAS

- Programa de choque de inversión pública, dentro de un programa de infraestructuras (2013-2020), con el recurso a la cooperación público-privada.
- Desarrollo de las infraestructuras de regadíos, y especialmente del Segarra Garrigues

ÁMBITO DE FISCALIDAD

- Catalunya sufre una fiscalidad más elevada que otros territorios, encabezando el ranquin por tipo impositivos de IRPF. Esta situación debe reconducirse, dentro del contexto de reducción del déficit público. Por ello, una vez reorientadas y canalizadas las finanzas públicas, habrá que contener presiones previsibles sobre el gasto público. Una fiscalidad competitiva debe situarse en una posición favorable hacia nuestros socios.
- Del mismo modo, la Generalitat de Catalunya necesita una financiación justa, que debe ser solidario, pero que debe mantener el principio de ordinalidad, que pasa por el desarrollo del denominado Pacto Fiscal.
- Eliminación el 2014 del incremento del IRPF a la escala impositiva autonómica que se aplicó en 2011, según la Ley 24/2010, de 22 de julio, coincidiendo con la eliminación del gravamen complementario del IRPF, fijado para los ejercicios 2012 y 2013 de acuerdo con el Reales Decreto Ley 20/2011 de 30 de diciembre.
- Eliminación en Catalunya del Impuesto sobre el Patrimonio, como

ya se ha hecho en otras comunidades autónomas como Madrid y Baleares.

- Reincorporar al IRPF la deducción fiscal del 15% para los gastos sanitarios y establecer en el IRPF la deducción fiscal del 15% para la rehabilitación de viviendas. Esta deducción no discrimina el sistema de acceso en función de si es compra o alquiler. Adicionalmente favorece la sostenibilidad del parque de viviendas, en ámbitos como la eficiencia energética, entre otros.

ÁMBITO DE LA INDUSTRIA

- Revisar la situación de los Planes Tractores de Mobile Works Capital y Vehículo Eléctrico y ensanchar ello al

Turismo, Logística e Infraestructuras, y la industrial agroalimentaria. Adicionalmente hay que desarrollar un plan estratégico del sector del mar que podría ser gestionado por una comisión interdepartamental, porque reúne subsectores industriales pesqueros, del transporte y del turismo.

ÁMBITO LABORAL

- Reforma radical del Servei d'Ocupació de Catalunya (SOC), para que en el plazo de un año llegue al 10% del total de colocaciones de las personas desempleadas, y del 25% al final de la legislatura. ■

Las 11 más destacadas:

- Supresión de niveles administrativos de la administración local (consejos comarcales y / o diputaciones). Reducción del 20% en el número de municipios
- Simplificación y adelgazamiento de la administración de la Generalitat con el objetivo de reducir al menos el 25% de las agencias, sociedades públicas, fundaciones y otras entidades
- Ligar la concesión de ayudas públicas con el objetivo de canalización del crédito a las empresas
- Establecer líneas de crédito público del ICF para necesidades estratégicas
- Programa choque de inversión pública 2013-2020
- Desarrollo de las infraestructuras de regadíos, y especialmente del Segarra Garrigues
- Eliminación el 2014 del incremento del IRPF a la escala impositiva que se aplicó en 2011 y eliminación del gravamen complementario del IRPF fijado para 2012 y 2013
- Eliminación en Catalunya del Impuesto sobre el Patrimonio, como ya se ha hecho en otras Comunidades Autónomas como Madrid y Baleares
- Reincorporar en el IRPF la deducción fiscal del 15% para gastos sanitarios y establecer en el IRPF la deducción fiscal del 15% para la rehabilitación de viviendas
- Revisar los Planes Tractores de Mobile World Capital y Vehículo Eléctrico y ensanchar Enviar a "Turismo", "Logística e Infraestructuras" y la "Industria Agroalimentaria"
- Reforma radical del Servei d'Ocupació de Catalunya (SOC), que en el plazo de un año llegue al 10% del total de colocaciones de personas desempleadas, y del 25% al final de la legislatura

Metropolis Centro Especial de Empleo

<http://www.metropolisgrupo.com>

Servicios a medida de sus necesidades

Grupo Metropolis es una compañía con más de 13 años de experiencia en el sector logístico e industrial. Cuenta con una plantilla de 800 profesionales y una amplia cartera de clientes que son referencia en sus sectores.

Especializados en Servicios Logísticos e Industriales;

- ✓ Manipulaciones Co-packing/Kitting/Preensamblajes
- ✓ Secuenciación/Alimentación de líneas
- ✓ Gestión de procesos logísticos o industriales (in-house)
- ✓ Gestión integral logística o industrial (in-house)
- ✓ Personal estacional cualificado para operaciones logísticas o industriales

Ayudamos a las empresas a cumplir con la LISMI y a potenciar su **Responsabilidad Social Corporativa** ofreciendo un **nuevo modelo de servicios** capaz de hacer compatibles los beneficios aportados por las ETT convencionales con los del Outsourcing especializado en Logística in-house.

PORQUE NOS SENTIMOS DIFERENTES

QUEREMOS SER TU MENSAJERO
ENVÍA UN ASM

ESPAÑA
Y PORTUGAL

WORLDWIDE

E-COMMERCE

ESPÍRITU
FUCSIA

asmred.com
902 11 33 00